

Sygn. akt II PSK 178/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa K.P., D.Ż.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 października 2021 r.,
skarg kasacyjnych powodów od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt XXI [...],

- 1) odmawia przyjęcia do rozpoznania skarg obu powodów,**
- 2) zasądza od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę po
240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy w W. zasądził od strony pozwanej P. [...] Spółki Akcyjnej w W.: na rzecz K.P. 11.832,87 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę oraz na rzecz D.Ż. 12.056,61 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, rozstrzygając o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 25 lutego 2020 r., zmienił zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że oddalił oba powództwa i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skarżący wnieśli (w jednym piśmie procesowym) skargi kasacyjne od powyższego wyroku, w których zarzucili:

I. naruszenie prawa materialnego, tj.:

(-) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 100 k.p. i art. 30 § 4 k.p., przez ustalenie, że:

- zachowanie powodów leżące u podstaw rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika wskazane w pisemnym oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę stanowi ciężkie naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych,

- całokształt okoliczności określonych w pisemnym oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę stanowi o dopuszczeniu się przez powodów ciężkiego naruszenia przez nich ich podstawowych obowiązków pracowniczych - obowiązku sumiennego i starannego wykonywania pracy oraz dbania o dobro zakładu pracy,

(-) art. 52 § 1 pkt 1 k.p., przez błędną wykładnię pojęcia „rażące niedbalstwo” i „bezprawność zachowań” i w konsekwencji uznanie, że naruszenia obowiązków pracowniczych przez powodów miały charakter ciężkich;

II. naruszenie przepisów postępowania art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 327¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., przez niewskazanie przez Sąd Okręgowy dowodów, na których oparte zostało rozstrzygnięcie oraz które dowody zostały pominięte przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, którym dowodom przyznano walor wiarygodności w całości bądź w części, a którym odmówiono wiarygodności, co uniemożliwia Sądowi Najwyższemu sprawdzenie prawidłowości toku wyводу zawartego w orzeczeniu w zakresie oceny zachowań i zaniechań powodów określonych w pisemnym oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, a także przez poczynienie ustaleń faktycznych z pominięciem dowodów zgromadzonych w toku procesu, tj.: zestawienia akcji K.K. k. 163-214, zestawienia akcji A.K. k. 215-318, wydruki maili: k. 512-537, zestawienia MPP K.P. k. 31-38, wydruki maili k. 72-75, 82-85, 521, 525, 532, zestawienia MPP D.Ż..

Powodowie wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „jako uzasadnionej” oraz ze względu na potrzebę odpowiedzi na pytanie: „Czy wieloletni i akceptowany sposób pracy pracownika

przez pracodawcę, mimo że praca wg pracodawcy odbiegała od zasad wskazanych w instrukcjach jest wystarczającym powodem do rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.?” Stwierdzili, że „skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ pkt 4 k.p.c.), ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota zostały wyjaśnione w uchwałach (7) Sądu Najwyższego mających moc zasad prawnych z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999, nr 78, poz. 124) i z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 56). Po drugie należałoby się zastanowić, czy sposób i metody pracy pracowników, którzy byli zatrudnieni u pracodawcy wiele lat, których praca była kontrolowana przez przełożonych i przez nich akceptowana, mimo że wg. pracodawcy nie odpowiadała zasadom zawartych w instrukcjach, jest wystarczającym powodem do rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.”.

Dalej skarżący wywiedli, że „Uprawnienie Sądu drugiej instancji do swobodnej oceny dowodów nie może prowadzić do dowolności, art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. bowiem nakłada na sąd obowiązek wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, co dla sądu apelacyjnego oznaczało obowiązek rozważenia także argumentów, którymi kierował się przy ocenie dowodów sąd pierwszej instancji. W razie rozbieżności, niezbędnym minimum jest wskazanie przez sąd drugiej instancji przyczyn, z powodu których ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji okazała się wadliwa i na czym polegała ta wadliwość, a także dlaczego sąd drugiej instancji odmówił chociażby mocy dowodowej dokumentom zgromadzonych w sprawie m.in. zestawienie akcji K.K. k. 163-214, zestawienie akcji A.K. k. 215-318, wydruki e-mail: k. 512-537, zestawienia MPP K.P. k. 31-38, wydruki e-mail k. 72-75, 82-85, 521, 525, 532, zestawienia MPP K.P., INSTRUKCJA NALICZANIA PREMII DLA ZESPOŁU [...] z dnia 29.06.2016 r. pkt. 2.2, 3.6 (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 stycznia 1999 r., II CKN 100/98, OSNC 1999, nr 9, poz. 146 i z 19 kwietnia 2000 r., II CKN 927/98, OSNC 2000, nr 11, poz. 201 oraz powołana uchwała z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98). Podkreślić należy, że dopiero zestawienie wszystkich dowodów zgromadzonych w

sprawie może dać prawidłowy i rzeczywisty ogląd na sprawę. Z uchybieniem przytoczonych przepisów i ich ustalonej oraz jednolitej wykładni w orzecznictwie Sąd Okręgowy, dokonujący zmiany ustaleń faktycznych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, pominął część materiału dowodowego mającego równorzędne znaczenie dla dokonania tych ustaleń. Uchybienie to, które wykluczało prawidłowe ustalenie podstawy faktycznej oraz samodzielnej jego ocenę z punktu widzenia prawa materialnego, wywarło istotny wpływ na wynik sprawy i wyczerpuje podstawę kasacyjną przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Niewyjaśniona sprzeczność z ustaleniami sądu pierwszej instancji czyni skargę kasacyjną oczywiście uzasadnioną (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Pominięcie przez sąd okręgowy oceny trafności odmiennych od przyjętych w zaskarżonym wyroku ustaleń faktycznych godzi nie tylko w sferę przekonania sędziowskiego, jakie ustawa wiąże z oceną dowodów w toku pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także w ukształtowany model apelacji. Wniosek ten potwierdza treść uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji, który zmienia zaskarżony wyrok i jednocześnie pomija dowody będące podstawą stwierdzenia istnienia istotnych dla sprawy okoliczności przez sąd pierwszej instancji. Motywacja zakwestionowanego rozstrzygnięcia dotknięta jest tak istotną wadą, jaką jest brak weryfikowalności. Nie spełnia zatem swojej podstawowej funkcji (art. 327¹ i art. 382 k.p.c.). Sąd bowiem pomija dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, które dopiero w zestawieniu z zeznaniami świadków dają rzeczywisty ogląd na sprawę. Sąd nie ujawnia w sposób czytelny i dostępny motywów rozstrzygnięcia w stopniu umożliwiającym weryfikację procesu decyzyjnego i stosunku do treści żądania oraz przedstawionych, a także przeprowadzonych dowodów. Uchybienia te jako graniczące z dowolnością, jeśli nie wręcz arbitralnością, uzasadniają w ramach powołanej podstawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzut naruszenia art. 327¹ kpc w związku z art. 233 § 1 k.p.c. ze skutkami wskazanymi w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.”

Strona pozwana, w odpowiedzi na skargi kasacyjne, wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od powodów się na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą

być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest jednak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007, z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 496392).

Jeśli chodzi o przedstawione przez skarżących we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pytanie: „Czy wieloletni i akceptowany sposób pracy pracownika przez pracodawcę, mimo że praca wg pracodawcy odbiegała od zasad wskazanych w instrukcjach jest wystarczającym powodem do rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.?”, to nie spełnia ono przesłanek kreujących istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) lub potwierdzających potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym jest problem jurystyczny, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z

którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 7-8, poz. 51; wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednorodność dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Innymi słowy, zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter ściśle jurydyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych oraz służyć wyjaśnieniu prawa, a nie ocenie ich subsumcji pod określoną normę prawną (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r., I CSK 555/16, LEX nr 2255332). Nie może więc mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez

skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 600/14, LEX nr 1678103). Postawione przez skarżących pytanie nie odnosi się do ujętych abstrakcyjne problemów na tle powołanych przepisów prawa.

Z kolei zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Tych wymagań skarżący także nie spełnili.

Natomiast odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Podkreślić przy tym należy, że naruszenie przepisów postępowania podlega ocenie kasacyjnej uwzględniającej treść art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., który za uzasadnioną podstawę kasacyjną uznaje tylko takie naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

W tym kontekście należy przypomnieć, że wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., a taki przepis powołali skarżący w podstawach kasacyjnych. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975; z dnia 5 września 2008 r., I UK 370/07, LEX nr 785533; z dnia 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie

stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 475287).

Skarżący połączyli zarzut naruszenia z art. 233 § 1 k.p.c. z art. 327¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., stawiając zarzut nieodniesienia się przez Sąd drugiej instancji do wymienionych w skardze dowodów, jednakże nie wyjaśnili, jaki wpływ na wynik sprawy mają te dowody. Stwierdzenie, że „dopiero zestawienie wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie może dać prawidłowy i rzeczywisty ogląd na sprawę” niczego nie wyjaśnia, zwłaszcza w kontekście twierdzenia o oczywistym naruszeniu art. 382 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

a.s.